

да му се глезятъ и да се кривятъ насрѣща му, за да го ядосватъ.

Улисани въ играта този пътъ тѣ не осѣтиха, когато мина край тѣхъ дѣдо Иванъ слѣпецътъ. Но за нещастие, едно куче отъ близкия дворъ го залая и го издаде на немирниците. Тутакси оставиха играта си и се спустнаха подиръ му: единъ хвърли голѣма трѣска въ краката му, която го спъна и той политна да падне; другъ му се пулѣше и му говорѣше неприлични думи; третиятъ пѣкъ го дърпаше за палтото на разни страни и искаше да го събори на земята.

А клетиятъ слѣпецъ само махаше тоягата си насамъ-нататъкъ и гледаше да се запази отъ немирниците като отъ зли кучета.

Въ това врѣме отъ далечъ се зададе чичо Петъръ ковачътъ, който отиваше на обѣдъ. Немирниците го забѣлѣзаха и се разбѣгаха на разни страни. Тогава слѣпецътъ се видѣ свободенъ и продължи пътя си.

Дѣцата се прибраха у Миткови и почнаха да играятъ нова игра подъ тѣхната круша. Умориха се и седнаха да почиватъ.

— Какъ ли си намира пътя и къщицата Иванъ слѣпецътъ? — запита Слави.

— Той е навикналъ да познава нѣщата и хората още отъ малкъ: нѣщата познава съ пи-пане а хората — по гласа, отговори Митко. Ако искамъ и азъ мога да се науча да познавамъ нѣщата като него съ затворени очи.

— Какъ? — запита Добри.

— Ей тѣй, на: ще си завържа очитѣ съ кърпа и ще ходя съ нея дордѣ се науча на неговото изкуство. Ще почна още отъ сега — вие